

[K. Røhveg Petersen.]

riale, gør det materiale, man har, forståeligt og tager sigte på forskellige niveauer, for vi kan ikke bruge ensartet materiale til de mange forskellige niveauer, man henvender sig til.

Og så gælder det nok mere, end vi hidtil har gjort os det klart, at vi må sørge for, at der kommer en levende kontaktvirksomhed i gang. Vi er nødt til at gennemføre seminarprogrammer og udvekslingsrejser af forskellig karakter. Vi har netop herhjemme under optakten til folkeafstemningen gjort nogle erfaringer, som nok, synes jeg, kan drages ind i de videre overvejelser.

Med hensyn til massemeddelelsesmidlerne er det jo rigtigt, at her kniber det vældigt med at få interesse for det mere daglige arbejde inden for Fællesskabet. Der er en tendens til at søge efter det, der giver overskrifter, det, der er sensation i, det, der illustrerer de modsætninger og de spændinger, der findes. Hertil kommer så, at det, vi får, er glimt og brudstykker af et større mønster, og det er i hvert fald rigtigt, at mange mennesker har meget svært ved at danne sig blot et nogenlunde rimeligt sammenhængende billede af, hvad der overhovedet foregår inden for Fællesskabet. Jeg synes derfor, det er så væsentligt, at vi herhjemme og i europæisk regie prøver på at fordybe os i denne ting og tage samtlige de problemer op, som melder sig.

Der har ikke i Fællesskabet, hverken i Parlamentet eller i Kommissionen, været synderlig meget debat om uddannelses- og kulturspørgsmål. Man kan sige, at de hører ikke ind under Romaftalen, men der er intet som helst, synes jeg, der taler imod, at vi tager disse problemer op, og jeg vil endda finde det nødvendigt. Hvis vi virkelig skal ind på at diskutere livskvalitetsproblemer, som man jo siger det fra topmødet i Paris, bliver det nødvendigt for os at tage uddannelsesproblemerne og kulturproblemerne op, ikke på den måde, at vi skal tilstræbe en harmonisering eller en ensretning, men ved at udveksle erfaringer. Det gælder ikke

mindst for uddannelsernes område, hvor vi lærer af hinanden. Jeg tror, at der her er muligheder, som vi må interessere os for, og det samme gælder på det kulturpolitiske felt. Jeg håber derfor, at disse spørgsmål vil blive draget mere ind i arbejdet, uden at det betyder, at vi skal ind i en overlappning af det, der allerede foregår inden for Europarådet, UNESCO og OECD.

Så skal jeg slutte med at sige, at afgørende for information og kommunikation er, at vi har noget værdifuldt at meddele os om. Indholdet af det, Fællesskabet beskæftiger sig med, må være afgørende for den opfattelse, man danner sig af Fællesskabet.

Vi diskuterede sidst i Parlamentet vanskeligheden ved at få ungdommen med os. Det er en sørgelig kendsgerning, at unge rundt omkring i de europæiske lande viser meget lidt interesse for Fællesskabet. Mange unge og mange ældre med for den sags skyld anser Fællesskabet for at være en isoleret organisation i en verden, som kræver global enhed, en bureaukratisk, teknokratisk institution, der blokerer for en nyudvikling inden for politik og for kulturudviklingen. Man mener, at Fællesskabets institutioner vil få en sådan styrke, at de vil være afgørende for den måde, vi skal leve vort liv på, og hvilke andre argumenter man nu ellers bruger. I hvert fald kan man roligt sige, at der er en udbredt skepsis og usikkerhed og også i et vist omfang en direkte modvilje over for Fællesskabstanken.

Vi kan ikke komme ud over disse vanskeligheder, hvis ikke vi viser, at Europa netop står for det modsatte af isolation, det modsatte af egoisme, står for åbenhed og for ønsket om, at Europa virkelig skal blive et center for humanitet og for solidaritetsfølelse med den tredje verden, for en ny form for arbejde for en fredelig udvikling. Det er meget vigtigt, at vi besinder os på de perspektiver, for gør vi ikke det, bliver det gølge debatter, vi fører år efter år om Fællesskabet. Jeg tror ikke, Fællesskabet kan bestå, det kan ikke løse sin opgave, uden at vi har disse bredere forpligtelser, disse bre-